

Első állomás: Kanada

Gyermekkorunk óta Andinak, a feleségemnek és jómagamnak is nagy vágya, hogy egy szál hátzissakkal nekivágjunk a világnak. Idegen kultúrák után kutatva, embereket megismerve járjuk végig bolygónkat. Utunk folyamán a belső hangok alapján fogunk haladni, nem pedig az észérvek vezérletével.

Fáradtan érkeztünk Fort St. Johnba, ahol barátom, Pipics Endre már várt minket. Éjfél körül értünk a Sziklás-hegység közelében fekvő Buckinghamhorse nevű településre, amely mindössze három gyönyörű gerendaházból, egy benzinkútnak nevezett viskóból és egy szintén fából ácsolt motelből áll. Néhány kalapos farmert és ázsiai beütésű embereket láttunk, mindenki nagyon vendégszerető volt.

Rönkházunk verandájáról rálátok a Keily patakra, amely halk csobogással szeli át a körülöttünk elterülő vadont. A parton a kiengedett lovak isznak, és legelik a növényzetet. A tábor fenyőfáin fáradhatatlanul repkednek a Whiskey Jackek, az ottani mátyásmadarak, és a lőtt vad húsát dézsmálják. Az indiánok azt tartják róla, ha valaki elejt egyet belőle, örökre elmegy a szerencséje.

Az itteni gerendaházak a mai napig is a hagyományos módszerekkel épülnek, ahogy Ottó Max 1900-as évek elejéről származó írásában olvashattam. Mohával tömik ki a gerendaházak hézagait, és vaskályha adja a szobák melegét.

Délután Andival és Bakonyi Károly vezetőkkel, aki az elkövetkező 10 napban kísérőnk lesz, kilovagoltunk a patakpartra. Karez határozott, markáns arcvonásain és szikár testalkatán megmutatkozik a hegyi életmód. Vadásztársam, András tollas kísérvőjével szintén kiment kirándulni a

területre, és ő az első délutánon terítékre is hozta jávorbikáját.

Amerre csak elnézek a teraszról, mindenféle havas ormok emelkednek a magasba, a fenyőkön és fekete nyárfákon csíkos mókusok kergetőznek. Jóval kisebb termetűek, mint a mi mókusunk, e faj hátán két barna csík húzódik, szörzete amúgy világos. Nincsenek most itt az énekesmadarak, zümmögő rovarok, ezért érzem olyan mélynek a csendet.

Az első vadásznapon kilovagoltunk táborunkból a hátasainkat is próbára tevő csapásokon. Beértünk egy kiégett fenyvesbe, amelyben a villámcsapástól leégett fenyőtörzsek szürkén meredtek az ég felé. Lovaink átszelték a zubogó patak térdig érő, kristálytisza vizét, csobogással emelték patájukat a háborgó habokban. A túloldalra a fenyők kisebbek, és ritkább foltokban nőnek; az egyik fán megtaláltuk a jávorbika agancstisztításának nyomát. A szálerdőt átszelve több medvenyomot keresztettünk, a fákon fellelhető volt egy-egy karmolás, amit a lovon ülve, fejmagasságban találtunk. A fennsíkot mindenhol burjánzó fűzcserejék borították, az alacsonyabb fenyőcsoportok szétszórtan árválkodtak. A hőmérséklet 10-12 fokra emelkedett, a fűz pehelyszerűen szőszös magjai a sugárzó napsütésben mint hópihéek repültek. Adam menetünk végéről

halkan fütyentett. Mikor hátranéztem, jelezte, hogy jávorokat lát. Azonnal leszálltunk a lóról, és kikötöttük őket. Előhúztam puskámat a nyergen lógó bőrtokból, és takarásba rejtőtünk. Fegyveremet feltámasztottam a mellettem rejteket nyújtó fenyő ágára, és megmértem a lapátosok távolságát. A fenyő ága ingatagnak bizonyult, ezért egy lépcsővel alacsonyabbra támasztottam a puskát. A húszas nagytáson keresztül innen már tökéletesen láttam a hatalmas jávort. Alsó lapátja három-kettes, gyönyörű terpesztésű agancs. Karez sugta is – lőheted! A következő pillanatban már hallottam a becsapódást, és a nagy test eltűnt a fák mögött.

– Ott a bika a tehének után! – szolt Karcsi riadtan.

– Az nem az, amelyre én lőttem, az enyém jóval nagyobb – nyugtattam.

Izgultam és remegtem. A hatalmas testű vad a blatt mögötti lövés után is élt, rendkívüli szívóságáról magam is meggyőződhettem. A jávorszarvas feküdt, de még pislogott nagy szemével; a kegyelemnélvő után elnyújtva dőlt oldalára. Meghatódva álltunk mellette, Andi szomorú könnyekkel búcsúztatta az ötvenhét inches lapátú bikát. Megtalálja örömét a természet közelségében, tudja, hogy az ember megszületésétől kezdve magában hordozza az ősi vadászösztönt,

Lövés után elballagtak a jávorok

mégis úgy érzi, hogy nincs jogunk beleavatkozni ilyen módon a körforgásba. Belőlem a vadászat géneit nem lehet kitörölni, ez az életem része, és a megfelelő alázattal a végtelen időig kísér.

Másnap reggel teherhordó lovainkkal indulunk a jávorért. Ahogy bandukoltunk, Adammal felváltva utánoztuk az állathangokat. Ő vapitit hívott, majd jávorbögést imitált, én kakukkoltam, és szarvasbögést utánoztam. Amikor reper-toáromban a varangyos békához értem, aminek hangját gyerekkoromban még apámtól tanultam, Adam nagyokat kacagott. Lovam ezt már nem tolerálta, és galoppban vágott az erdőnek. A többiek megijedtek, de amikor feltápáskodva kibújtam a mohából, amire a szivacs puhaságával érkeztem, éktelen hahotában törtek ki. Pár másodpercig bírtam a rodeót, de a bakolásba bekevert oldalcsavart nem tudtam kivédeni, és a föl-

Az első vaddal, az 57 inches jávorral

Lovas cserkelés a karibu nyomában

dön landoltam. Többet ezzel a lóval nem akasztottam össze, szépen követte utasításaimat, igaz, már nem mertem brekegni... A nagy erdő elhagyva, felértünk arra a fennsíkra, ahol a jávorbikát lőttem. Szerencsére a grizzlyk nem fedezték fel az elejtés helyét, így kísérom felpakolták a kinyúzott combokat. Nyúzás közben felnéztem a távolban magasodó platóra, ahol karibukat pillantottam meg.

A feladatokat átadtuk Adaméknek, Andival és Karesszal nyeregbe szálltunk, és jó takarásban közeledtünk a karibu felé. Végig sípcsontig érő havat tapostak lovaink, 1700 méter tengerszint feletti magasságban baktattunk. Kúszva közeledtünk a karibukhoz: két bika, három tehén és egy borjú kaparászta a hó alól a megfagyott élelmet. Az egyik bikának mutató volt az agancsa, de nem láttunk egyik szárán sem hátsó ágat, valamint csak négyágú koronát viselt. A másik bika koronája ötágú volt, rendellenes agancsot viselt, és hátsó ágat is észrevettünk az egyik felén. 174 méterre legettek, hason fekve támasztottam fel puskámat a bipodra. Andi mögöttünk kőhajításnyira beleszúrta a fotóállványt a hóba, de így is

tartania kellett, hogy ne döntse fel az ordító szél. Lövésemtől a bika homorított, de csak állt a többiek mellett. A tehének a fejüket sem kapták fel, nem hagyták abba a legelést, a másik bika pedig lepihent. A meglőtt karibu is elfeküdt, oldalára billent, fejét leengedte a hótakaróba, és végleg elnyúlt a fehér szőnyegen, majd legurult az eljesegett hegyről. Hihetetlen élményt éltem át a páratlan trófea láttán. Lefelé jövet Karess megcsúszott, és karikába bukfenezett a havas lejtőn. Miután megállt, nevetve porolta magáról a havat.

– Felvettem ám a mutatványodat! – kiabált neki Andi vidáman.

– Na, akkor ezt a felvételt este megmutatjuk a többieknek, hadd mulassanak! – nyugtázta mosolyogva Kari.

Reggel farkasüvöltésre ébredtem, a vonítást visszaverték a szemközti vonulatok. Étkezés után csepergős időben indultunk a karibuért. Az egyre meredekebb hegyen éreztem combomban a hátsók lélegzetvételét.

Több folyóvölgyet is láttunk fentről, hollók korrogta bele a vadon süvítő morajába. Elértük a karibut, teste sértetlen volt, bár temérdek raga-

dozó madár körözött az égbolton. Felpakoltuk a vadat teherhordó lovainkra, és pár óra múlva már a Keily patak völgyében lovagoltunk campünk felé. Ötven kilométert meneteltünk, úttalan utakon. Megvan a jávorom és a karibum, már csak a fekete medve hiányzik. Karesz viccelődött is: – Majd a medvevadászaton találkozunk!

Magam sem hittem a dolgot, mivel 20 százalékot jósolt, hogy láthatunk fekete medvét.

A reggeli ébredésünk megragadó napfelkeléssel kezdődött, a hegyek pirosas fényben tündökölnek. Kolompolással érkeztek a szabadon tartott, megbéklyózott lovak.

Két fjorddal lovagoltunk, egyikén Andi, a másikon én ringatóztam. Annak idején a vikingeket is elkísérték minden portyázásukra, bár én csalódtam nyugodtságukat és megbízhatóságukat tekintve. Észak felé tíz kilométer széles heglánc domborodik az erdőből, sziklaszirtjein havasi kecskék és Stone-vadjuhok élnek. Lankásabb oldalain tömérdek bogyós cserje burjánzik. Alkonyat előtt három órával messzelátóm képeben megjelent egy kis fekete pont. Sokáig figyeltem, majd elkalandoztam másfelé, és vissza-visszatértem a feketeségre. Megmozdult. Megbizonyosodtam róla, hogy medvét látok.

Szinte reménytelenül, de nekivágtunk a 800 méteres szintkülönbségnek. Mindenhol szaggatott völgyek és kidőlt fák nehezítették mozgásunkat, sokszor bokáig süppedtünk a mohába.

Futottam húsz percet, patakokban folyt háttamon az izzadság, és olyan meredek helyre értem, ahol kezemet is használnom kellett a továbbjutáshoz. Több irányba kerestem a nyiladékat a medve felé, de már szinte biztos voltam benne, hogy túl magasra másztam. Fejlámpát nem hoztam, de még az alkonyat fényénél betájéltam a levezető irányt. Ilyen helyen vadkecskére vadászni, nem pedig medvére. Nem féltem. Teljes sötétségben botorkáltam vissza a völgybe, azért néha eszembe jutott, amit Maderspach Viktor könyveiben olvastam a medvékről. Társaim tüzet gyújtottak a folyóparton, meg-megállva közeledtem hozzájuk. Andival a sziklamászásnál használt pijogással kommunikáltunk egymással, ami a pi szócška rövid, éles kurjantása. Ez az ember által kiadható hang, ami a legmesszebbre elhallatszik. Alig láttuk egymást, de a lovak maguktól hazavitték az ösvényen. Nagyon elfáradtunk. A vacsora >

A kísérő vadással (guide), Bakonyi Károllyal a karibu mellett

► után nem kellett minket elaltatni. Éjjel a felhőszakadás miatt beázott a házunk teteje, és arra ébredtünk, hogy vízben tocsog a hálózsákunk...

Reggel ismét a fjordokat nyergeltük. Újra az előző napi leshelyhez lovagoltunk, és kikötöttük lovainkat. Tíz perc távcsövezés után, Karesszal egyszerre találtunk rá a medvére. Mellette az ijesztően magasodó sziklafalat a repedések, a réteges, szürkés-vöröses áthajlások és kémények még zordabbá tették. Mégis kedvem lett volna megpróbálni megmászásukat. Errefelé a medve nem menekülhetett, a hegytető pedig havas és túl kopár volt, tehát ha észlel minket, az erdő sűrűjét választja majd menedékkül.

Kidolgoztuk tervünket, és nekivágtunk gyalog a gerinc felé. Eltávolodtunk a folyó völgyétől, és minél magasabbra másztunk, annál távolabbinak látszott a csúcs. Három óra alatt értük el a legmagasabb pontot, ahonnan az előző napon egy hullott karibuagancsot is hoztam a sötétben, és el-

helyeztem emlékül gerendaházunk falán. Szívrávján rajzolódott a medve fölé, el sem hinné senki, ha csak mesélném, de Andi mindent rögzített kamerájával. Hatszáz méterre csipkedte a bogycsók, szinte már giccses látványt nyújtott a szívrávján a medvével és hátterében a havas csúcsokkal. A gyalogfenyők mögül megvillant a medve csillogó, fekete bundája. Rendkívül kényelmetlen testhelyzetből kellett lőnom. Mire elhelyezkedtem, belépett a fenyők takarásába. Nekem is odébb kellett kúsznom, hogy újra láthassam. Végre megtaláltam lőpozíciómat, egyik lábamat lefelé kinyújtottam, hogy ne csússzak le a medvéhez, a másikat behúztam magam alá, hogy célozni tudjak. A bipod segítségével 207 méterről, negyvenöt fokos szögben lefelé, elengedtem a lövést. Medvémmel azonnal eldőlt, és 300 métert gördülve zuhant a hegyoldalra. Fél óra elteltével értünk oda hozzá. Megérintettem szénfekete bundáját, ami csodával határos módon sértetlen maradt. Leír-

hatatlan érzés volt. Zsuzsa, Karezs párja estére fenséges pecsenyét sütött belőle. Hazafelé menet, amikor kiértünk a reptér nyílt terére, és kedves fjordom meglátta a szabad területet, eszeveszett vágatába kezdett. Birtam egy jó darabig, de hamarosan arccal landoltam a sűrű cserjébe. Vértett az orrom, és kifordult a bal kezem kisujja, egészen oldalra csuklott. Visszarántottam a helyére, és leukoplaszttal hozzáragasztottam a gyűrűsujjamhoz. Rádöbbentem, hogy itt tényleg magunkra vagyunk utalva. Ha a tábornól távolabb történik az eset, és nem úszom meg ennyivel, nemigen tudtunk volna segítségért fordulni.

Na sebjaj, a medve az enyém, és csak ez számít! Mérheteretlen a boldogságom. Másnap András alatt a sűrű erdőben bokrosodott meg a ló, igaz, ő is a földre huppant, de rutinosabb lovas lévén, jobban kezelte a helyzetet. Egy hét után a mosakodásra is sort kerítettem, a kvad akkumulátoráról működtethető a fürdő szivattyúja, amely a folyóból szívja fel a vizet. Romantikus a tusoló, de azért csak az elindulás napján használtam megint. Andit még ugrattuk is, micsoda piperkőc, hogy ő háromszor is fürdött a két hét alatt.

Reggelre meglátszott a lehelet a házban, de nem sokáig törődöttünk vele, mert sípoló hangon vapatibögés hangzott a közelből. Ez volt az utolsó élményünk. Dél előtt feltűnt a hegyek mögül a repülő, és érzékeny búcsú után a levegőbe emelkedtünk.

Fentről gyönyörködtünk a vadászterületben, a lombhullató fák levelei már avarréteggé váltak a talajt. Amikor jöttünk, még minden őszi színekben pompázott, most már a tél közeledtét jelezte a táj. Leszállásunk után találkoztunk Endrével és barátjával, Ugray Tamással, a Kanadában élő magyar vadászíróval, akivel együtt töltöttünk egy igen szép estét. Vacsora közben bajuszát pödörve mesélte nekünk élményeit.

A terv szerint elejteni kívánt vadfajokból tehát terítékre került a jávorszarvas, a karibu és a fekete medve. 🐾

A medvémmel

